

## Dagsordenens enkelte punkter.

### 1. Generaldirektørens beretning.

Emnet for generaldirektørens rapport i år var som i 1963: arbejdsorganisationens hovedprogram, dens organisationsstruktur og fremtidige arbejdsopgaver, idet debatten — som omtalt i beretningen om den 47. internationale arbejdskonference — blev afbrudt og afkortet som følge af de afrikanske landes udvandring.

Ved genudsendelsen i 1964 havde generaldirektør *Morse* foretaget en kort gennemgang af udviklingen siden 1963 på de punkter, som omfattedes af rapporten, og pegede især på betydningen af, at følgende punkter blev belyst gennem debatten i år: indkomstfordelingen og dens betydning for den økonomiske og sociale udvikling; fagforeninger og forhandlinger på arbejdsmarkedet; arbejdernes status og deres arbejdsvilkår; automationens og den tekniske udviklings betydning.

I alt deltog 213 talere i debatten om generaldirektørens rapport. De fleste koncentrerede sig som sædvanlig om de specielle forhold i deres egne lande, men der var dog adskillige, som også behandlede et eller flere af de af generaldirektøren omhandlede forhold. Der var en del gentagelser af synspunkter, som allerede fremkom under debatten sidste år, men alt i alt var der en positiv indstilling til de punkter generaldirektør *Morse* havde peget på.

En stor del af de delegerede fra udviklingslandene udtalte sig til fordel for udvidet teknisk og økonomisk bistand, herunder særligt programmer for udvikling og forbedring af uddannelse og optræning, samt udvikling af beskæftigelsesmuligheder.

Samtidig gik en stor del af talerne ind for bevarelsen af ILO's almindelige normgivende rolle. Det blev samtidig fra flere sider påpeget, at der måtte fremsættes forslag til overvejelse, hvorefter selve ratifikationerne kunne blive lettere gennemførlige, således at de ikke som nu ofte støder på formelle vanskeligheder.

Generaldirektørens forslag om, at ILO skulle spille en rolle ved oprettelsen af og

støtte til stærke og uafhængige fagforeninger fik ikke særlig bred tilslutning, og det må formodes, at der ikke på dette område fastlægges nogen ramme for organisationens politik.

I sin svartale kom generaldirektøren ind på mange af de indlæg, som var fremkommet under debatten, men han koncentrerede sig væsentligst om tre punkter. Der havde blandt deltagerne været en vidtstrakt enighed om, at den menneskelige arbejdskrafts udvikling — et område, som er af afgørende betydning for økonomisk udvikling og vækst — har høj prioritet blandt de emner, ILO kan tage op. Og der er her tale om et område, hvor såvel ILO som FN og dens mange særorganisationer har rige muligheder for at udvide indsatsen. Udvikling af arbejdsmarkedsforhandlinger, udvikling af frie og stærke fagforeninger samt skabelse og styrkelse af sunde og bredt anlagte sociale institutioner er et andet område, hvor praktiske ILO-foranstaltninger kan leve op til tidens krav, og hvor man gennem forskning af forholdene i de forskellige medlemslande — nye såvel som gamle — kan opbygge en viden om økonomi og socialpolitik, som kan være til stor nytte ved den tekniske bistand, der kaldes på fra mange sider.

Arbejds- og levevilkårene er et tredje område, hvor ILO har en vigtig rolle at spille. Traditionelt har ILO's aktivitet på dette område tidligt været koncentreret om beskyttelse af arbejdernes liv og helbred, men er gradvist flyttet over til konstruktive foranstaltninger til fremme af folkesundhed, tryghed på arbejdspladsen og rimelige garantier for den enkelte på områder som beskæftigelse, indkomster og personlige leveforhold.

Arbejdsorganisationens arbejdsredskaber til fremme af disse mål er udarbejdelsen af internationale forskrifter og normer, teknisk samarbejde og regionale arbejdsprogrammer. Bevarelsen og styrkelsen af organisationens tresidede struktur er en væsentlig forudsætning for ILO's indsats.